Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 29. Warszawa, dnia 18 października 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena nnmeru pojedyńczego 75 gr., z przesyłką zwyczajną 85 gr., poleconą 1 zł. 25 gr. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. wewn. 24, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV-ty r. b., która wynosi zł. 5.00.

Opłaty stemplowe.

332.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu *).

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz.713).

179. *(art. 58, 131 i 132).* W przypadku, gdy niektórzy z współwłaścicieli wywodzą swój udział we współwłasności z dziedziczenia, niektórzy z zapisu, a jeszcze inni z darowizny, należy stosować ustęp drugi art. 58 u. o. s., jak również art. 131 (ustęp drugi punkt a) i art. 132 (ustęp drugi) w ten sposób, jak gdyby wszyscy ci współwłaściciele wywodzili swe udziały z dziedziczenia. Ustawa bowiem w powołanych przepisach stawia wszystkie trzy sposoby zupełnie na równi. Jeżeli są ponadto współwłaściciele, którzy udziały swe wywodzą nie z dziedziczenia, ani z zapisu ani z darowizny, lecz z innych tytułów, to na tych współwłaścicieli teza, podana w ustępie poprzednim, oczywiście się nie rozciąga (L. D. V. 8456/6/28).

180. *(art. 58).* Stawka ulgowa w wysokości 1%, przewidziana w ustępie trzecim artykułu 58 u. o. s., tyczy się jedynie sprzedaży działek, które są przeznaczone na cele, wymienione w art. 50 i 51 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 1 poz. 1 z r. 1926).

Co się tyczy obszaru, pozostawionego właścicielowi posiadłości parcelowanej — obszaru zatem, który *nie podlega obowiązkowi parcelacyjnemu* (art. 3 część 1, alinea pierwsza oraz art. 4 i 5 powołanej ustawy z 1925 r.) — to do niego stawka ulgowa ma zastosowanie tylko wówczas, gdy także ten obszar zostaje rozparcelowany; w tym wypadku zatem sprzedaż działek, utworzonych drogą parcelacji (chociaż przekraczającej rozmiar ustawą nakazany) również podlega opłacie w wysokości 1%.

Jeżeli natomiast obszar, zwolniony od obowiązku parcelacyjnego zostaje sprzedany bądź w całości bądź częściami tak dużemi, że one nie mogą służyć dla celów, wymienionych w powołanych art. 50 i 51 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, to sprzedaż taka, jako niedokonana przy parcelacji, lecz od niej zupełnie niezależna, podlega opłacie normalnej w wysokości 4%. — Okoliczność, że tego rodzaju umowa sprzedaży (która może być zawarta w rok lub w dwa lub w dziesięć lat po parcelacji) została w przypadku konkretnym zawarta *jednocześnie* ze sprzedażą działek, utworzonych drogą parcelacji, okoliczność ta — jako nieistotna i przypadkowa — nie ma żadnego znaczenia.

Stawka ulgowa w wysokości 1% nie dotyczy również pism, stanowiących tytuł przejścia własności *„gospodarstw wzorowych"*, utworzonych na podstawie art. 60, 62 lub 65 ust. o wykon. ref. rolnej. Tylko bowiem *określenie obszaru* gospodarstwa wzorowego — obszaru, który według wyraźnego brzmienia art. 60 (części 2) ust. o wyk. ref. roln. jest „wolny od parcelacji" — ma nastąpić według tegoż art. 60 (cz. 2) już „przy parcelacji". Natomiast *sprzedaż* gospodarstwa wzorowego jest aktem odrębnym od parcelacji i może nastąpić po upływie dłuższego czasu po ukończeniu parcelacji.

W szczególności więc orzeczenie okręgowych urzędów ziemskich o przeniesieniu prawa własności sprzedanego gospodarstwa wzorowego (§ 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1927 r. Dz. U. R P. Nr. 44 poz. 390) podlegają opłacie stemplowej w wysokości 4% ceny sprzedaży — w myśl art. 52 (punktu 6) i art. 58 (ustępu pierwszego u. o. s. (L. D. V. 8531/6/28).

181. *(art. 139). Zawiadomienie* o zamiarze założenia Stowarzyszenia (art. 22 Przepisów tymczasowych o stowarzyszeniach i związkach, obowiązujących na obszarze dawnego Królestwa Kongresowego, a ogłoszonych w numerze 4-tym Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 1919 r. pod poz. 41 oraz art. 11 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o stowarzyszeniach i związkach, ogłoszonego w numerze 25-tym Dziennika Urzędowego Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich z 1919 r. pod poz. 255) względnie *projekt statutu* Stowarzyszenia (art. 23 powołanych Przepisów tymczasowych oraz art. 18 powołanego rozporządzenia), jeżeli są zaopatrzone w notarjalne zaświadczenie autentyczności podpisów, umieszczonych na zawiadomieniu lub na projekcie statutu, podlegają w myśl art. 139 u. o. s. opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. Jeżeli w tej samej sprawie zaświadczenie, o którem mowa, zostało umieszczone zarówno na zawiadomieniu jak na projekcie statutu, to opłata, przewidziana w art. 139 u. o. s., ma być — zgodnie z art. 3 u. o. s. uiszczona tylko raz jeden (L. D. V. 6944/6/28).

182. *(Art. 140, 145 i 154).* Podanie o zezwolenie na zmianę uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania (art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 czerwca 1927 r. o zagospodarowaniu lasów, nie stanowiących własności Państwa; Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 504) podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika; zezwolenie, udzielone na skutek tego podania, podlega opłacie w wysokości 3 zł.

Podanie o zatwierdzenie planu urządzenia gospodarstwa leśnego, względnie programu gospodarczego (art. 8, 9 i 10 powołanego rozporządzenia) jak również podanie o zatwierdzenie zmian lub uzupełnień planu lub programu (art. 12 powołaneog rozporządzenia) podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika. „Zaświadczenie zatwierdzenia", wydane na skutek powyższych podań (art. 10, ustęp ostatni oraz art. 12, zdanie ostatnie) podlega opłacie w wysokości 3 zł. (L. D. V. 7018/6/28).

183. *(art. 142, 155 i 160).* I. *Podania* osób uprawnionych do zaopatrzenia ze strony Państwa na podstawie ustawy „o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć względnie zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową" (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 32 poz. 195; z 1922 r. Nr. 67 poz. 608; z 1924 r. Nr. 21 poz. 223 z 1925 r. Nr. 30 poz. 209 i z 1927 r. Nr. 54, poz. 475 tudzież nr. 89, poz. 798), jak również podania członków rodzin inwalidów, poległych, zmarłych lub zaginionych, o ile podania te tyczą się spraw, unormowanych powołaną ustawą, wolne są od opłaty stemplowej w myśl punktu 5 art. 142 ustawy o opłatach stemplowych. Wszczególności wolne są od opłaty podania: o zarejestrowanie roszczenia inwalidzkiego:

o wystawienie książki inwalidzkiej lub innego poświadczenia inwalidztwa;

wszelkie podania zmierzające do ustalenia wysokości zaopatrzenia — w szczególności też podania o badanie przez komisję wojskowo-lekarską, nie wyłączając podań o badanie ponowne (n. p. w przypadku przewidzianym w art. 7, ustępie ostatnim, powołanej ustawy, z dnia 18 marca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 195), podania o kapitalizację renty oraz wszelkie środki odwoławcze w sprawach roszczeń inwalidzkich (nie wyłączając odwołań od orzeczeń komisyj wojskowo-lekarskich, jakoteż próśb o ponowne rozpatrzenie sprawy inwalidzkiej, już w ostatniej instancji rozstrzygniętej);

o leczenie i doleczanie chorób (kalectwa);

o protezowanie i naprawę protez (aparatów ortopedycznych);

w sprawie szkolenia;

o uznanie za usprawiedliwione niezgłoszenie się do ponownego badania przed wygaśnięciem prawomocności orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 28 rozporządzenia z dnia 10 stycznia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 20 poz. 132);

o zwrot kosztów podróży i utrzymania (§ 110 powołanego rozporządzenia z r. 1923);

o uznanie za zaginionego (§ 1 rozporządzenia z dnia 1 sierpnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 74 poz. 739);

o przyznanie zapomogi pogrzebowej (§ 137 powołanego rozporządzenia z 1923 r.).

II. Świadectwa następujące:

1) świadectwa, mające na celu ustalenie związku przyczynowego pomiędzy kalectwem, względnie chorobą, a służbą wojskową, a wymienione w § 4 rozporządzenia z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 poz. 132) w brzmieniu, ustalonem w § 1 rozporządzenia z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 654),

2) dowody stwierdzające, że inwalida, który ubiega się o przyznanie dodatku kwalifikacyjnego, ukończył przed służbą wojskową odpowiedni zakład naukowy, względnie że przed służbą wojskową lub w czasie tej służby pełnił czynności lub zajmował stanowiska, wymagające większej zawodowej sprawności lub znacznego stopnia umiejętnośc zawodowej (§ 14 powoł. rozporządzenia z 1923 r.),

3) zaświadczenie właściwego dowódcy oddziału wojskowego (formacji, zakładu), że zmarły poległ, względnie że dostał się do niewoli, bez własnej winy, jak również świadectwa, stwierdzające, że śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (§ 125 powołanego rozporządzenia z 1923 r. w brzmieniu ustalonem w § 1 powołanego rozporządzenia z r. 1928),

4) potwierdzenie przez władze administracyjne świadectw, wystawionych przez urzędy gminne w myśl § 126 i 127 powołanego rozporządzenia z 1923 r. w brzmieniu ustalonem w § 1 powołanego rozporządzenia z r. 1928), a stwierdzających istnienie warunków zaopatrzenia co do wdów, sierot i rodziców, jak również wymienione w powołanych dwóch paragrafach świadectwa lekarza urzędowego,

5) potwierdzenie przez państwową władzę administracyjną, że i z jakich powodów inwalida nie mógł zgłosić się do ponownego badania przed upływem prawomocności orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 28 powołanego rozporządzenia z roku 1923),

6) wymienione w § 137 powołanego rozporządzenia z 1923 r. zaświadczenia dowództwa oddziału (zakładu), względnie lekarza urzędowego, potrzebne celem uzyskania zapomogi pogrzebowej względnie też potwierdzenia przez władze administracyjne zaświadczeń zakładów pogrzebowych i urzędów gminnych wymienionych w powołanym § 137

są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 (p. 1) w związku z punktem 5-ym art. 142 ustawy o opłatach stemplowych.

W myśl zasady, podanej wyżej w dziale I, świadectwa te nie podlegają żadnej opłacie z powodu załączenia ich do podań, wymienionych w dziale I.

Wyciągi z akt stanu cywilnego potrzebne do uzasadnienia wniosków, zawartych w podaniach, wymienionych wyżej w dziale I, zasadniczo podlegają opłatom, wymienionym w art. 155 u. o. s. Mają być jednak wydane bez pobrania opłaty stemplowej osobom, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany urzędowi stanu cywilnego, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (punkt 1 art. 160 w związku z punktem 17 art. 142).

III. Świadectwa wydawane na skutek podań, wymienionych wyżej w ustępie I-ym — w szczególności też książki inwalidzkie lub inne poświadczenia inwalidztwa — są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 (punktu 1) u. o s. Uwolnienie to jednak *nie* tyczy się *duplikatów* powyższych świadectw. Duplikat taki podlega (w myśl art. 157 u. o. s. w związku z ustępem ostatnim art. 160 tejże ustawy) opłacie w wysokości 1 zł, od każdej stronicy pełnej lub zaczętej; atoli w myśl § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 274) opłata od duplikatu nie może przewyższać kwoty złotych, „obliczonej w ten sposób, że powierzchnię wszystkich stronic, ustaloną w centymetrach kwadratowych dzieli się przez 875; jeżeli z podziału przez 875 wynika liczba cała z ułamkami, to zaokrągla się ją wzwyż do najbliższej liczby całej". (L. D. V. 11737/6/27).

Przepisy celne.

333.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 25 września 1928 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r.

Na podstawie art. 7 lit. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P, Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycja 34 p. 3 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R, P. Nr. 54, poz, 540) otrzymuje brzmienie podane niżej, przyczem stawki celne rozumieją się w nowej jednostce pieniężej (Dz. U. R. P. z r, 1928 Nr. 26, poz: 241):

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. w zł.
34 p. 3	Słonina, szmalec:	
	a) słonina świeża solona .	40.—
	b) szmalec . . .	50.—
	c) słonina paprykowana, wędzona . . .	60.—
	Uwaga: Towary, wymienione pod lit. a) i b) za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . .	3.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Przesyłki słoniny świeżej solonej, szmalcu oraz słoniny paprykowanej, wędzonej, nadane do przewozu do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozpo-

rządzenia, będą w ciągu 30 dni korzystały z dotychczasowych ceł i warunków przywozu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1928 r. Nr. 85, poz. 752).

334.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 26 września 1928 r.

o dalszem przedłużeniu terminu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1927 roku w sprawie ustanowienia cła wywozowego od żyta i mąki żytniej.

Na podstawie art. 7 ust. a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr, 80, poz, 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin mocy obowiązującej rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia cła wywozowego od żyta i mąki żytniej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz, 22) przedłuża się do dnia 31 lipca 1929 r, włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1928 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 30 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr, 45, poz, 445):

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1928 r. Nr. 85, poz. 753).

335.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 26 września 1928 r.

w sprawie ustanowienia cła wywozowego od pszenicy.

Na podstawie art. 7 ust. a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz, 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cło wywozowe od pszenicy, wobec czego poz. 246 taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr, 76, poz, 536) otrzymuje brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg.
246	Pszenica	20 zł.

Uwaga: pszenica — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . . bez cła.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1928 r. i obowiązuje do dnia 31 lipca 1929 r. włącznie.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1928 r. Nr. 85, poz. 754).

336.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa.

z dnia 27 września 1928 r.

w sprawie ustanowienia cła wywozowego na siano.

Na podstawie art. 7 ust. a) z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr, 80, poz: 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cło wywozowe na siano, uzupełniając taryfę celną wywozową (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 76, poz. 536) jak następuje:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg.
254	Siano wszelkie . . .	15 zł.

§ 2. Od siana nadanego do wywozu zagranicę za dokumentem przewozowym najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, cło wywozowe nie będzie pobierane w ciągu dni 20 po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 lipca 1929 r. włącznie.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1928 r. Nr. 85, poz. 755).

337.

OKÓLNIK L. D. IV/1199/3/28.

dotyczącej częściowej zmiany okólnika w sprawie stosowania zakazów przywozu.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł.

Poleca się bezzwłocznie zawiadomić podległe urzędy celne o następującej częściowej zmianie okólnika L. D. IV/659/3/28 z dnia 4 czerwca 1928 r. w sprawie stosowania zakazów przywozu niektórych towarów do Polski (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18/229):

Ustęp przedostatni punktu 4 powołanego okólnika, zaczynający się od słów „Co się tyczy p. 2 . . ." należy skreślić i zastąpić postanowieniem, jak niżej:

„Do p. 2. Za dostatecznie umotywowaną potrzebę przeładowania towaru w kraju trzecim przy równoczesnem wystawieniu nowego dokumentu przewozowego uważać należy:

a) Przeładowanie w celu formowania ładunków zbiorowych lub przy przesyłkach drobnicowych, o ile z dokumentów i świadectw pochodzenia wynika, że towar, pochodzący z danego kraju traktatowego został przeładowany nie zmieniając swego pierwotnego pochodzenia. Przeładowanie takie dopuszczalne jest w krajach tranzytowych z wyjątkiem Niemiec.

b) Zmiana rodzaju lokomocji (np. śliwki z Jugosławji nadane drogą wodną i w Czechosłowacji przeładowane do wagonów). Wypadek kolejowy, nawet w razie zmiany dokumentu przewozowego uważany jest za dostatecznie umotywowaną potrzebę przeładowania towaru w kraju trzecim".

Warszawa, dnia 6 października 1928 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. Rasiński.*

Przepisy rachunkowo-kasowe.

338.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 września 1928 r.

w sprawie podpisów na awizach do zleceń wypłaty z rachunków bieżących.

Do wszystkich władz centralnych.

Wobec podniesionych wątpliwości, czy awizy do zleceń wypłaty z rachunków bieżących, przewidziane w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1922 r. L. GUK. 3238/WAK., i w okólniku z dnia 28 kwietnia 1928 r. L. D. VII. 253/2 („Monitor Polski" Nr. 201 z 1922 r. i Nr. 116 z 1928 r., Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 21, p. 354 z 1922 r. i Nr. 16, p. 213 z 1928 r.), mają być podpisane przez te same osoby, które podpisały właściwe zlecenia, Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie podległym władzom i urzędom asygnującym zarządzeń, aby doręczane kasom skarbowym awizy były podpisywane przez te same osoby, co odnośne zlecenia wypłaty.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca kasom skarbowym, aby zleceń wypłaty, zaopatrzonych podpisami, odmiennemi, niż odnośne awizy, pod żadnym warunkiem nie realizowały.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Brzuza,*
Naczelnik Wydziału.

(Monitor Polski z dnia 29 września 1928 r. Nr. 225, poz. 520).

339.

OKÓLNIK L. D. VII. 1503/2/28.

W sprawie kaucyj w papierach wartościowych.

Do wszystkich władz centralnych.

Wobec powstałych wątpliwości co do interpretacji postanowień p. l. okólnika tut. z dn. 1 lutego 1928 r. L: D. VII. 3252/2/27, Ministerstwo Skarbu oznajmia, że odnośny przepis nie dotyczy kaucyj w papierach wartościowych, składanych w kasach państwowych tytułem kaucyj to jest zastawu, zabezpieczającego wykonanie pewnej umowy, zawartej między Skarbem Państwa a stroną.

Kaucje tego rodzaju, w razie niewykonania umowy, nie mogą w myśl, obowiązujących przepisów prawnych przepadać na rzecz Skarbu Państwa lecz może on jedynie egzekwować z tych kaucyj swoje szkody i straty.

Ponieważ tryb postępowania przy egzekwowaniu przez Skarb Państwa szkód i strat nie jest jednolity na obszarze całego Państwa, wskutek odrębnych ustawodaswtw b. państw zaborczych, obowiązujących na terenie poszczególnych dzielcin Rzeczypospolitej, Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na procedurę, obowiązującą w tej dziedzinie w poszczególnych dzielnicach, a mianowicie:

1) **W b. Królestwie Kongresowem** ze względu na to, iż kaucja w papierach wartościowych nie może być z mocy samego prawa potrąconą i użytą na pokrycie należności pieniężnej Skarbu Państwa (art. 1291 Kod. Cyw. Nap.), Skarb Państwa powinien wystąpić z powództwem do Sądu o zasądzenie należnej mu pretensji i zezwolenie na sprzedaż zastawu celem zaspokojenia swego roszczenia. Ewentualnie w razie posiadania wyroku sądowego, bez zezwolenia Sądu na sprzedaż może być również zaspokojona pretensja z kaucji jako zastawu, lecz nie przez zatrzymanie kaucji, tylko w trybie egzekucji t. j. o ile chodzi o papiery pro-

centowe przez sprzedaż ich na giełdzie w trybie art. 1072 i nast. U. P. C. z tem zastrzeżeniem, że ewentualna nadwyżka zostałaby dostawcy zwrócona.

2) **W b. dzielnicy pruskiej** zaspokojenie pretensji Skarbu Państwa następuje przy kaucjach w formie papierów wartościowych na okaziciela przez sprzedaż tychże (§ 1293 k. c.), przyczem zastosowanie mają przepisy §§ 1228 i nast. niem. kod. cyw. Na podstawie tych przepisów wierzyciel zastawny jest uprawniony do sprzedaży zastawu, skoro wierzytelność ma być zaspokojoną w całości lub w części. Sprzedaż zastawu należy uskuteczniać według przepisów §§ 1234 — 1240 niem. kod. cyw. w miejscu, w którem zastaw się przechowuje.

Sprzedaż, dla której nie jest potrzebny tytuł wykonawczy, musi poprzedzić zagrożenie sprzedaży, przyczem należy podać kwotę pieniężną, dla której sprzedaż ma się odbyć. Zagrożenie może nastąpić dopiero po powstaniu uprawnienia do sprzedaży, lecz zagrożenia można zaniechać, jeżeli jest niemożliwe do wykonania. Sprzedaż nie może się odbyć przed upływem miesiąca po zagrożeniu. Jeżeli dokonanie zagrożenia jest niemożliwe, miesiąc ten liczy się od tego czasu, kiedy nastąpi uprawnienie do sprzedaży.

Z papierami na okaziciela stoją na równi papiery na zlecenie, opatrzone w indos otwarty.

3) **W b. dzielnicy austrjackiej** rodzaj egzekucji na papiery wartościowe, składane jako kaucje, zabezpieczające roszczenia Skarbu Pństw, żależy od tego, jakie papiery wartościowe stanowią kaucję.

Jeżeli kaucję stanowią wymienione taksytywnie wedle Orz. Sądu Najw. z dn. 4 marca 1903 r. L. 3122, Nowak Nr. 675 weksle (inne niż weksle kaucyjne osobno przez kontrahenta dla zabezpieczeia danej umowy wystawione i Skarbowi wręczone) tudzież inne papiery przez indos przenośne oraz czeki przez indos nieprzenośne, kupieckie przekazy i dowody obowiązania, książeczki wkładkowe (winkulowane lub nie) banków, kas oszczędności, zaliczkowych, police asekuracyjne, opiewające na okaziciela, wówczas we wniosku egzekucyjnym należy domagać się zajęcia, a następnie przekazu do ściągnięcia, gdyż przekaz w miejsce zapłaty nie daje zawsze gwarancji, by pretensja skarbowa z tego funduszu zaspokojenie uzyskała. Przekaz do ściągnięcia następuje wedle § 305 o. e. w ten sposób, że organ egzekucyjny odnośne papiery wydaje wierzycielowi celem zrealizowania ich w sposób, wymieniony w § 308 o. e. Jeżeli zaś egzekwowana pretensja jest niższej wartości niż przedmiot zastawu, wówczas wydanie papieru wierzycielowi i realizacja nastąpi wedle § 304 o. e. pod warunkiem zabezpieczenia wypłacenia uzyskanej nadwyżki dłużnikowi lub poprzedniemu wierzycielowi. Tu zwraca się uwagę na przepisy, utrzymane w mocy w artykule XV ust. wpr. do o. e., a normujące szczegóły postępowania przy egzekucjach na publiczne obligacje (rozp. Min. z 2 lipca 1859 Nr. 120 i z dnia 24 października 1897 L: 249 cytowane przy artykule XV u. w. do ord. egzek.).

Jeżeli natomiast przedmiot kuacji stanowią papiery, opiewające na okaziciela, należy prowadzić egzekucję o pretensje pieniężne wedle przepisów o egzekucji na ruchomościach (objaśnienie Ministr. do § 296 o. e.), a zatem domagać się dozwolenia egzekucji przez zajęcie tych papierów, przechowanie i sprzedaż. Sądowy organ egzekucyjny zajmuje zatem odnośne papiery, bierze je w przechowanie, a następnie przeprowadza sprzedaż wedle § 268 o. e.

We wniosku egzekucyjnym o zajęcie walorów, stanowiących kaucję kontrahenta Skarbu Państwa, należy powołać się na odpowiedni tytuł egzekucyjny, wymieniony w § 1 ord. egzekuc., i wniosek ten wnieść do Sądu dozwalającego, wymienionego w § 4 ord. egzek., przyczem wniosek egzekucyjny winien zawierać wymogi z § 54 o. e. — W szczególności należy we wniosku egzekucyjnym określić oprócz osoby wierzyciela i dłużnika i ich miejsc zamieszkania także tytuł egzekucyjny, wysokość pretensji z przynależytościami (procentami i kosztami), podać dokładnie, gdzie znajdują się walory, stanowiące kaucję, czas ich złożenia, oraz datę i liczbę odnośnych akt depozytowych, wreszszcie wymienić wyżej naprowadzony rodzaj egzekucji.

4) **Na terenie województw wschodnich b. zaboru rosyjskiego**, gdzie obowiązują przepisy X Tomu Zbioru Praw Ces. Ros., kwestja postępowania przy egzekwowaniu szkód i strat Skarbu Państwa z kaucyj, składanych do kas skarbowych, a zabezpieczających wykonanie umów, przedstawia się analogicznie jak w b. Królestwie Kongresowem według przepisów Kod. Nap. (poz. art. 1538 X T. Zb. Pr. i wyroki Senatu Ros. 1908 Nr. 107, 1888 Nr, 97, 1870 Nr. 97).

W końcu Ministerstwo Skarbu, oznajmia, że sama sprzedaż papierów wartościowych powinna być dokonywana z uwzględnieniem specjalnych przepisów terytorjalnych.

W razie jakiejkolwiek wątpliwości należy zasięgnąć opinji właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

Warszawa, dnia 24 września 1928 r.

Dyrektor Departamentu
(—) *Czauderna.*

Przepisy bankowe.

340.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 22 września 1928 r.

w sprawie zmiany statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

Na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. w spra-

wie statutów towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz zmiany statutów instytucyj kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 326) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się Bankowi Ziemiańskiemu w Warszawie na zmianę statutu, który obecnie otrzymuje brzmienie, jak w załączniku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) G Czechowicz.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Meysztowicz.

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 22 września 1928 r. (poz. 760).

STATUT BANKU ZIEMIAŃSKIEGO

I. Organizacja Banku.

§ 1.

Bank Ziemiański został założony w 1916 roku przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie.

Właścicielem Banku jest Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie, które odpowiada za zobowiązania Banku zgodnie z przepisami Ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 2.

Bank jest osobą prawną.

Siedzibą główną Banku jest miasto stołeczne Warszawa.

Działalność Banku rozciąga się na Państwo Polskie i zagranicę.

§ 3.

Bank ma prawo otwierać oddziały i agentury w kraju i zagranicą za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

§ 4.

Bank posiada pieczęć z firmą „Bank Ziemiański".

§ 5.

Celem Banku jest prowadzenie wszelkich operacyj w zakres bankowości wchodzących ze szczególnem uwzględnieniem kredytu krótkoterminowego dla rolnictwa, a nadto prowadzenie i finansowanie prac, zmierzających do podniesienia produkcji rolnej w Rzeczypospolitej.

II. Kapitał.

§ 6.

Kapitał zakładowy Banku wynosi złotych 5.000.000.—, wpłaconych przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie.

Kapitał zakładowy Banku może być powiększony na zasadzie uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu.

III. Operacje Banku.

§ 7.

W zakres czynności Banku wchodzą następujące operacje:

a) dyskontowanie i redyskontowanie weksli krajowych, zagranicznych i innych zobowiązań pieniężnych;

b) udzielanie pożyczek i otwieranie kredytów: 1) na zastaw publicznych papierów procentowych, listów zastawnych, udziałów, akcyj, obligacyj, tudzież na zastawy dowodów wkładowych i asygnat kasowych, 2) na polisy, konosamenty, świadectwa składów towarowych (warranty), kwity kantorów przewozowych, frachty kolejowe i towarzystw żeglug, na towary nie ulegające łatwemu zepsuciu najwyżej do 2/3 wartości tych towarów z zastrzeżeniem, aby towary te były ubezpieczone na sumę przewyższającą co najmniej o 10% udzieloną pożyczkę na czas przynajmniej o 1 miesiąc dłuższy od terminu zastawu i aby polisy były przechowywane w Banku i cedowane na zlecenie Banku, 3) na zastaw drogich kruszczów w sztabach i monetach, najwyżej w stosunku 90% ich ceny według wartości zastawionego metalu, 4) na zastaw niepodlegających łatwemu zepsuciu towarów, najwyżej w stosunku 2/3 ich wartości z zastrzeżeniem, aby towary te były złożone w pomieszczeniach, zabezpieczonych od pożaru i pewnych według uznania Dyrekcji Banku, aby były ubezpieczone od ognia o sumą co najmniej o 10% wyższą od udzielonej na nie pożyczki na czas przynajmniej o 1 miesiąc dłuższy od terminu zastawu, aby polisy przechowywane były w Banku i cedowane na zlecenie Banku i aby za wynajem składu, gdzie towar został złożony, zapłacono za czas przynajmniej o 1 miesiąc dłuższy od terminu zastawu towaru;

c) udzielanie pożyczek, zabezpieczonych czystym wpisem lub kaucją hipoteczną;

d) zakładanie i prowadzenie składów towarowych za uprzedniem uzyskaniem specjalnej koncesji na podstawie obowiązujących przepisów;

e) inkasowanie weksli oraz innych dokumentów;

f) wystawianie i akceptowanie weksli ciągnionych, wystawianie i opłacanie przekazów i listów kredytowych, wykup weksli domicylowanych, również kuponów i innych dowodów pieniężnych, oraz uskutecznianie wypłat w Polsce i zagranicą na rachunek osób trzecich;

g) udzielanie poręczeń i gwarancji przy odpowiedniem zabezpieczeniu;

h) kupno i sprzedaż na rachunek własny, na rachunek Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie i osób trzecich, wszelkiego rodzaju papierów procentowych, listów zastawnych, udziałów, akcyj, obligacyj i innych papierów publicznych, których obieg w kraju jest dozwolony; przyczem Bank nie może posiadać papierów wartościowych, nabytych na własny rachunek, na kwotę przekraczającą połowę kapitału zakładowego Banku;

i) kupno i sprzedaż na rachunek własny, lub na zlecenie, walut i dewiz zagranicznych;

j) kupno i sprzedaż na własny rachunek, lub na zlecenie, drogich kruszczów w monecie;

k) kupno i sprzedaż na własny rachunek, lub na zlecenie, weksli wewnętrznych i zagranicznych;

l) kupno i sprzedaż towarów z polecenia i na rachunek osób trzecich;

ł) otwieranie w charakterze komisowym zapisów (subskrypcji) na pożyczki publiczne, na akcje, obligacje, udziały i listy zastawne krajowe. Otwieranie zapisów na papiery zagraniczne nastąpić może tylko na zasadzie specjalnego zezwolenia Ministra Skarbu. Bank w żadnym razie nie może przyjmować na siebie poręczenia za wyniki zapisów;

m) przyjmowanie na przechowanie według obowiązujących przepisów wszelkiego rodzaju papierów publicznych i innych wartości, oraz wynajmowanie kasetek (safes);

n) przyjmowanie wkładów (lokat) bezterminowych, na terminy określone, tudzież na rachunki bieżące i oszczędnościowe z zastrzeżeniem, ażeby wydawane dowody wkładowe i książeczki oszczędnościowe były tylko imienne;

o) wydawanie pożyczek na sola weksle (t. j. na weksle z jednym podpisem wystawcy) przy odpowiedniem dodatkowem zabezpieczeniu;

p) ubiezpieczanie papierów publicznych od losowań oraz reasekuracja w innych instytucjach;

r) uczestniczenie w charakterze wspólnika we wszelkich przedsiębiorstwach rolniczych, handlowych, przemysłowych i warantowych.

§ 8.

Zastawianie papierów wartościowych i innych ruchomości odbywa się zapomocą prostego wręczenia tych zastawów Bankowi przy daklaracji, podpisanej przez ich właściciela, jako dłużnika, że w razie niezapłacenia pożyczki w terminie Bank ma prawo sprzedać zastaw. Bank ze swej strony wydaje pożyczającemu świadectwo o przyjęciu zastawu. W świadectwie tem winny być ściśle oznaczone przedmiot zastawu i warunki pożyczki. Zastawy ruchome, przyjmowane przez Bank na zabezpieczenie udzielonych pożyczek, winny być zapisane w osobnej księdze sznurowej z wymienieniem wysokości wierzytelności, zastawem zabezpieczonej, oraz rodzaju i jakości przyjętych pod zastaw przedmiotów. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu Napoleona zapis powyższy nadaje Bankowi przywilej na zastawionym przedmiocie, przewidziany w art. 2073 tego kodeksu.

§ 9.

Bank może nabywać nieruchomości wyłącznie tylko na własne potrzeby, jak również może je obciążać i sprzedawać.

Pozatem Bank może na skutek uchwały Rady Banku kupować nieruchomości, których nabycie jest konieczne dla uchronienia się od strat, lecz w tym wypadku nabyte nieruchomości winny być sprzedane w możliwie krótkim czasie.

Bank ma prawo posiadać własne składy towarowe, elewatory, bocznice kolejowe i t. p. oraz rozporządzać własnemi środkami przewozowemi.

§ 10.

Dyskontowane przez Bank weksle, o ile nie są zabezpieczone hipotecznie albo zastawionemi papierami wartościowemi lub towarami, winny być opatrzone co najmniej dwoma podpisami.

IV. Władze Banku.

§ 11.

Władze Banku stanowią:

A. Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.
B. Rada.
C. Zarząd i Dyrekcja.
D. Komisja Rewizyjna.

A. Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 12.

Właścicielem Banku jest Towarzystwo Kredytowe Ziemskie, przeto Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie jest naczelnym organem Banku i rozstrzyga ostatecznie wszelkie sprawy Banku.

W szczególności do wyłącznej kompetencji Ogólnego zebrania należy:

a) wybór i usuwanie członków Rady, Zarządu, Komisji Rewizyjnej i Komisji Likwidacyjnej, oraz określenie wynagrodzenia dla członków Rady i Komisji Rewizyjnej;

b) zatwierdzanie bilansu i sprawozdania, przedstawionego przez Radę, oraz podział czystego zysku;

c) zatwierdzanie budżetu;

d) powzięcie uchwał, dotyczących zmiany lub uzupełnienia Statutu;

e) powzięcie uchwał, dotyczących powiększenia lub zmniejszenia kapitału zakładowego Banku;

f) postanowienia, dotyczące likwidacji Banku;

g) decyzje w sprawach, wnoszonych przez Radę.

Skład Ogólnego Zebrania, terminy i sposób prowadzenia oraz kompetencje są określone w §§ 78 — 82 Ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 79, poz. 720).

B. Rada.

§ 13.

Rada Banku składa się z 12 do 16 członków, wybranych przez Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

W skład Rady powinno wchodzić 5 członków Dyrekcji Głównej T. K. Z. oraz przynajmniej 6 radców okręgowych. Mandat członków Rady trwa 4 lata. Co roku ustępuje 1/4 członków Rady z początku według losu lub wzajemnego porozumienia, a potem według starszeństwa wyboru. Ustępujący członkowie Rday mogą być wybrani ponownie.

§ 14.

Członkowie Rady wybierają co roku ze swego grona prezesa i wiceprezesa. Rada zbiera się co najmniej raz na trzy miesiące. Radę zwołuje prezes albo w razie jego nieobecności wiceprezes.

Na żądanie Zarządu lub 4 członków Rady prezes Rady lub zastępujący go wiceprezes obowiązany jest zwołać Radę w przeciągu 2 tygodni.

§ 15.

Do ważności uchwał Rady wymagana jest obecność przynajmniej połowy członków Rady, w tej liczbie prezesa lub zastępującego go wiceprezesa oraz prezesa Dyrekcji Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego lub jego zastępcy. Wszelkie uchwały Rady zapadają zwykłą większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 16.

Członkowie Rady otrzymują wynagrodzenie stosownie do uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego oraz tantjemę z czystych zysków zgodnie z § 30 niniejszego Statutu.

§ 17.

Rada jest organem nadzorczym Banku. Działalność jej obejmuje w szczególności sprawy następujące:

a) nadzór nad czynnościami Dyrekcji oraz ogólny nadzór nad prowadzeniem Banku, tudzież sprawdzanie kas Banku, rachunkowości i całej biurowości w każdym czasie według swego uznania;
b) rozpatrywanie sprawozdania rocznego i przedstawianie go ze swoją opinją Ogólnemu Zebraniu Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego do zatwierdzenia;
c) rozpatrywanie i wstępne zatwierdzenie przedstawionego przez Zarząd budżetu wydatków na rok następny i zezwalanie na jego przekroczenia w ważnych wypadkach;
d) określanie wysokości wynagrodzenia członków Zarządu;
e) mianowanie i zawieranie umów z dyrektorami i wicedyrektorami Banku;
f) decyzja w sprawie wniosków Zarządu o nabywaniu, obciążaniu lub zbywaniu nieruchomości zgodnie z § 9 Statutu;
g) decyzja w sprawie wniosków Zarządu o otwieraniu lub zwijaniu oddziałów Banku, oraz składów towarowych;
h) uprzednie rozpatrywanie wszelkich spraw, wnoszonych na Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego;
i) udzielanie pełnomocnictw poszczególnym osobom do załatwiania specjalnych czynności lub zawierania specjalnych umów;
j) upoważnienie Zarządu Banku do nabywania na własność w wypadkach wyjątkowych majątków ziemskich celem przeprowadzenia ich całkowitej lub częściowej parcelacji oraz objektów leśnych dla eksploatacji (vide §§ 37 i 38);
k) rozpatrywanie wszelkich wogóle kwestyj, które z mocy niniejszego Statutu wymagają decyzji Rady lub też przez Zarząd będą Radzie do decyzji przedstawione.

§ 18.

W myśl §§ 65 i 66 (l. p. h.) Ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, Komitet Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, względnie jego prezes ma prawo zarządzać rewizję Banku, a prezes Komitetu ma prawo uczestniczyć we wszystkich posiedzeniach władz Banku z prawem głosu doradczego.

C. Zarząd i Dyrekcja.

§ 19.

Dla ścislejszego nadzoru nad działalnością Dyrekcji oraz dla wykonywania czynności, przekazanych przez Radę, Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego powołuje na 4 lata Zarząd Banku, złożony z 3 osób.

Z pośród członków Zarządu Rada Banku mianuje prezesa Zarządu, wiceprezesa i dyrektora naczelnego. Radzie Banku przysługuje jednak prawo powołania na stanowisko dyrektora naczelngo osoby z poza grona członków Zarządu; nie będąc członkiem Zarządu, karzysta on jednak ze wszystkich praw, przysługujących członkom Zarządu.

§ 20.

Zarząd zbiera się w miarę potrzeby i powzięte uchwały protokółuje. Dla ważności uchwał potrzebna jest prost większość. Sprawy niezdecydowane skutkiem rozbieżności zdań rozstrzyga Rada.

§ 21.

Dyrekcja Banku składa się z Dyrektora Naczelnego i dyrektorów mianowanych przez Radę Banku zgodnie z p. e § 17.

Do obowiązków Dyrekcji należy zarządzanie wszystkiemi sprawami Banku, a w szczególności:

a) organizacja biura i księgowości;
b) mianowanie dyrektorów i wicedyrektorów odziałów, prokurentów i pełnomocników wydziałowych i oddziałowych;
c) ustalanie stawek procentowych i prowizyjnych od wszystkich czynności Banku;
d) wykonywanie i dopilnowanie wykonania w zgodzie z prawem wszelkich czynności i obowiązków, nałożonych na Dyrekcję przez prawo, Statut niniejszy i uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego oraz Rady, zgodnie z regulaminem i instrukcjami.

§ 22.

Dyrektorzy i wiecedyrektorzy Banku, dyrektorzy oddziałów i prokurenci prowadzą poszczególne czynności, wydziały i oddziały Banku pod zwierzchnim kierunkiem dyrektora naczelnego.

§ 23.

Dyrektorzy i wicedyrektorzy Banku, oraz dyrektorzy i wicedyrektorzy oddziałów Banku nie mogą prowadzić na swój lub cudzy rachunek innego przedsiębiorstwa bankowego, handlowego lub przemysłowego, jak również nie mogą uczestniczyć w innych przedsiębiorstwach tego rodzaju, jako wspólnicy osobiście odpowiedzialni oraz nie mogą w innem przedsiębiorstwie tego rodzaju zajmować stanowisk władz zarządzających (zarządu lub dyrekcji), chyba, że stanowisko takie zajmują w zastępstwie lub na zlecenie samego Banku.

§ 24.

Dyrekcja jest przedstawiecielem Banku wobec sądów i urzędów, oraz wobec wszelkich osób trzecich i zastępuje go wszędzie bez jakiegobądź pełnomocnictwa. Poszczególny członek Dyrekcji lub też inna osoba, nie wyłączając dyrektora naczelnego, dyrektorów, wicedyrektorów lub prokurentów, nie może występować oddzielnie w imieniu Banku bez osobnego piśmiennego pełnomocnictwa podpisanego w sposób, przewidziany w § 25.

§ 25.

Wszystkie dwody, zobowiązania, zlecenia i listy Banku winny być podpisane łącznie przez dwie osoby, mające prawo podpisu. Oprócz dyrektorów i wicedyrektorów prawo łącznego podpisu za Bank i jego oddziały przysługuje prokurentom Banku. Prawo podpisywania niektórych dowodów w poszczególnych wydziałach Banku może być udzielone pełnomocnikom wydziałowym z tem, że każdy z pełnomocników podpisuje łącznie z jednym z dyrektorów, wicedyrektorów albo prokurentów Banku.

Akty hipoteczne i notarjalne podpisują bądź dwie osoby z pośród dyrektorów lub wicedyrektorów, bądź też każdy z dyrektorów i wicedyrektorów z jednym z prokurentów. Prawo podpisywania za oddziały Banku, prócz dyrektorów, wicedyrektorów i prokurentów Banku, przysługuje dyrektorom wicedyrektorom, prokurentom i pełnomocnikom danego oddziału, tym ostatnim z ograniczeniem takiem samem, jak dla pełnomocników centrali.

§ 26.

Członkowie Zarządu, dyrektorzy i wicedyrektorzy, oprócz wynagrodzenia stałego zgodnie z umową otrzymują tantjemy z czystych zysków na zasadzie § 30 Statutu.

D. Komisja Rewizyjna.

§ 27.

Dla rozpatrzenia sprawozdania i bilansu oraz sprawdzenia wszelkich czynności i ksiąg Banku, Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego corocznie wybiera Komisję Rewizyjną, złożoną z 3 osób, nie piastujących żadnego urzędu w Banku. Wszelkie czynności Komisji Rewizyjnej winny być wykonywane w składzie co najmniej 2 jej człoków.

Członkowie Rady, Zarządu i Dyrekcji nie mogą być wybierani do Komisji Rewizyjnej w ciągu 2 lat po złożeniu przez nich mandatów.

Ze swoich czynności Komisja Rewizyjna sporządza protokół, w którym mogą też być notowane odrębne zdania poszczególnych jej członków.

Komisja Rewizyjna za swoją pracę otrzymuje wynagrodzenie, wyznaczone przez Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

V. Sprawozdanie i podział zysków.

§ 28.

Rok sprawozdawczy Banku liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie.

§ 29.

W bilansie rocznym winny być wykazane państwowe i inne papiery procentowe i dywidendowe nie wyżej ceny ich zakupu. Jeżeli zaś kurs giełdowy w dniu układania bilansu będzie niższy od ceny zakupu, to wartość papierów winna być wykazana po kursie giełdowym.

§ 30.

Z czystego zysku rocznego, jaki się okaże po potrąceniu wszelkich wydatków i odpisów na straty, odlicza się 10% na kapitał zapasowy, a pozostałość lub jej część, o ile nie przenosi 8% od kapitału zakładowego, przekazuje się całkowicie Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu w Warszawie, jako oprocentowanie kapitału; jeżeli zaś pozostałość przewyższa 8% od kapitału zakładowego, to z nadwyżki ponad 8% odlicza się na kapitał zapasowy co najmniej 15%; reszta czystego zysku pozostaje do dyspozycji Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, które na wniosek Rady Banku może przeznaczyć odpowiednią część zysku na tantjemy dla Rady, Zarządu, Dyrekcji i pracowników Banku.

§ 31.

Wszystkie ogłoszenia, wymagane przez prawo, winny być umieszczone w Monitorze Polskim oraz co najmniej w jednem piśmie codziennem według wyboru Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 32.

Bankowi oraz wszystkim jego organom przysługują uprawnienia i kompetencje, oraz ciążą na nich obowiązki, przewidziane dla Banku i jego organów w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321).

IV. Likwidacja Banku.

§ 33.

Likwidacja Banku może nastąpić w każdym czasie na skutek uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

§ 34.

W razie likwidacji Banku Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie może wybrać Komisję Likwidacyjną, składającą się co najmniej z 3 członków i określić sposób prowadzenia likwidacji, oraz ustalić wynagrodzenie dla likwidatorów. Po wyznaczeniu likwidatorów ustają prawa i obowiązki Rady Banku i Dyrekcji, zaś Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie zachowuje swe prawa w czasie trwania likwidacji i zatwierdza sprawozdanie i czynności likwidatorów.

Do likwidacji mają być stosowane właściwe prawa w tej mierze obowiązujące.

VII. Przepisy przejściowe.

§ 35.

Zgodnie z art. 113 rozp. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 34, poz. 321) Bankowi przysługują najdalej do dnia 31 grudnia 1930 r. uprawnienia wyszczególnione w następujących paragrafach.

§ 36.

Bank posiada Wydział Agrarno-Parcelacyjny, istniejący i działający na mocy upoważnień i przepisów, wydanych przez właściwe władze.

§ 37.

Wzakres czynności Wydziału Agrarno-Parcelacyjnego wchodzą następujące operacje:

a) prowadzenie parcelacji na terenach przekazywanych Bankowi do likwidacji przez osoby fizyczne i prawne, jak również na własnych terenach, nabywanych w wypadkach wyjątkowych na zasadzie uchwały Rady;
b) prowadzenie prac komasacyjnych na gruntach wiejskich i miejskich, oraz prac w zakresie likwidacji służebności, a dalej prac meljoracyjnych i pomiarowych, o ile wszystkie te prace związane są z podjętemi operacjami parcelacyjnemi;
c) wszelkie operacje, związane z kupnem i sprzedażą, urządzeniem i eksploatacją lasów i materjałów leśnych z polecenia osób trzecich, jako też i na własny rachunek;
d) administrowanie majątkami ziemskiemi i leśnemi, o ile to wynika z konieczności uregulowania stosunku z dłużnikiem i ma charakter przejściowy.

§ 38.

Na zasadzie specjalnej uchwały Rady, Bank ma prawo nabywać na własność majątki ziemskie, celem przeprowadzenia w nich całkowitej lub częściowej parcelacji, oraz objekty leśne dla eksploatacji.

§ 39.

W zakresie prac, związanych z działalnością Wydziału Agrarno - Parcelacyjnego Banku, Rada powołuje do życia Radę Agrarno - Parcelacyjną, jako organ spółdziałający w sprawach regulacji ustroju rolnego. W skład Rady Agrarno-Parcelacyjnej musi wchodzić co najmniej jeden członek Dyrekcji Głównej T. K. Z. W posiedzeniach Rady Agrarno-Parcelacyjnej ma prawo brać udział delegat Ministerstwa Reform Rolnych.

(Dz. U. R. P. z dnia 5 października 1928 r. Nr. 86, poz. 760).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT 42
Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych.

Z powodu śmierci czonków Kasy Felicjana Nowickiego w dniu 11 sierpnia 1928 r. i Ludwika Saltza w dniu 2 września 1928 r. Kasa wypłaciła zapomogę w kwocie 600 złotych, wobec czego należy się od każdego udziału 1 złoty. Jednocześnie na administrację na 1928 r. należy się dodatkowo po 1 zł. od udziału.

Zawiadamiając o powyższem Kasa prosi o wpłacenie należnych składek do P. K. O. na konto czekowe Kasy 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem).

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22, Nr. 43396. 15.X. 1928 r. 7500.